

Arrest

nr. 250 260 van 2 maart 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 november 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 oktober 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 april 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar feitelijke partner van Nederlandse nationaliteit.

Op 20 oktober 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel - 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.04.2020 werd ingediend door:

Naam: Z

Voornaam(en): M

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 01.04.1987

Geboorteplaats: Heerlen

Identificatienummer in het Rijksregister: 87040163724

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.*

Betrokkene vroeg op 23.04.2020 gezinshereniging aan in functie van zijn feitelijke partner, de genaamde T. O. (RR: 96.02.28 678-27) van Nederlandse nationaliteit, in toepassing van artikel 47/1 van de wet van 15.12.80.

Het verblijfsrecht van betrokken wordt geweigerd op basis van artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene heeft zich tussen 30/06/2016 en 30/11/2016 schuldig gemaakt aan de verkoop van cannabis en dit in het kader van een vereniging. Feiten waarvoor hij op 10/10/2019 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van drie jaar.

Uit het vonnis dd. 10/10/2019 blijkt dat betrokkene deel uitmaakte van een criminele organisatie die op een professionele en goed georganiseerde wijze handel voerde in cannabis met een zeer grote afzetmarkt.

Hij speelde hierin een zeer belangrijke rol. Hij had dagelijks grote hoeveelheden cash geld en drugs in bewaring en stond in rechtstreeks contact met de leidinggevendenden binnen de organisatie. Hij had duidelijk een belangrijke positie en genoot veel vertrouwen.

Betrokkene vormt wel degelijk een actuele bedreiging voor de samenleving: hij handelde vanuit louter snel winstbejag en hield geen rekening met de nefaste gevolgen van drugshandel en -gebruik voor de samenleving en de individuele gebruikers. Bovendien creëren dergelijke feiten maatschappelijke overlast en zorgen ze voor een onveiligheidsgevoel in de samenleving. De illegale geldstromen die via dergelijke handel worden gegenereerd, zijn ook nefast voor de legale economie.

Er dient daarbij opgemerkt te worden dat de 'georganiseerde drugshandel een diffuse vorm is van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten'. 'Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid [...]; ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/Tsakouridis (Grote Kamer).

Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat betrokkene, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad en dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan misdrijven die de fysieke integriteit en de veiligheid van de burgers aantasten, is het redelijk te stellen dat het gedrag van betrokkene een ernstig en actueel risico vormt voor de openbare orde;

Gezien het voorgaande wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM. Het staat immers betrokkene en zijn partner vrij zich elders als koppel te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat de partner die weliswaar gevestigd is in België kan blijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun relatie. Door middel van intensieve contacten via moderne communicatiemiddelen en occasionele bezoeken van de partner aan betrokkene kan de relatie worden bestendigd.

Bij het nemen van deze beslissing dient overeenkomstig art. 43, §2 ook rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van de betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Wat de duur van het verblijf op het Belgische grondgebied betreft, heeft betrokkene voor de bovenstaande feiten op 14/07/2017 een inreisverbod gekregen van drie jaar tot 13/07/2020. Hij werd op 09/08/2017 zonder verzet verwijderd naar Marokko met een doorlaatbewijs. Een aanvraag tot seining binnen Schengen in het SIS II werd voor betrokkene opgesteld. Echter op 07/05/2019 biedt hij zich reeds opnieuw aan bij de stad Antwerpen met een paspoort afgeleverd door het Marokkaanse consulaat te Antwerpen op 05/11/2018. Nadien wordt de eerste aanvraag gezinshereniging met zijn feitelijke partner op 07/05/2019 ingediend en wordt hem een AI afgeleverd. Betrokkene is dus mogelijks op een illegale wijze het land terug binnengekomen en heeft de termijn van het nog geldende inreisverbod niet nageleefd. De verblijfsduur van betrokkene is dus eerder minimaal te noemen en in principe kon hij pas terugkomen na de opheffing van zijn inreisverbod of na het verstrijken van de termijn van drie jaar.

Wat betreft de economische situatie zijn er geen aanwijzingen in het dossier dat betrokkene heden is tewerkgesteld. Verder dient opgemerkt te worden dat betrokkene enkel vrije toegang kreeg tot de Belgische arbeidsmarkt door zijn aanvraag gezinshereniging en de afgifte van het AI en hij zodoende vrijgesteld was van de verplichting om met een arbeidskaart te werken.

Wat betreft de sociale- en culturele integratie kan worden gesteld dat deze hier niet aan de orde is gezien het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België expliciet getuigt van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Wat betreft de medische toestand blijkt niet uit het administratief dossier dat er medische beletsels zouden zijn waarmee rekening moet worden gehouden.

Wat zijn leeftijd betreft zien we evenmin een beletsel voor het nemen van deze beslissing. Het is niet dat betrokkene bijzonder jong is of een bijzonder hoge leeftijd heeft, waardoor het inhumain zou zijn hem het verblijfsrecht te ontfangen.

Gezien de duidelijke bepalingen van artikel 43 van de wet van 15.12.1980, wordt het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.In wat als een enig middel kan aangemerkt worden voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij licht het eerste onderdeel van haar enig middel als volgt toe:

"De beslissing waartegen beroep is als volgt gemotiveerd .

"Het verblijfsrecht van betrokkene wordt geweigerd op basis van artikel 43 van de wet van 15/12/1980 dat stelt dat het verblijf kan geweigerd worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid; persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zij verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene heeft zich tussen 30/06/2016 en 30/11/2016 schuldig gemaakt aan de verkoop van cannabis en dit in het kader van een vereniging. Feiten waarvoor hij op 10/10/2019 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van drie jaar.

Uit het vonnis dd. 10/10/2019 blijkt dat betrokkene deel uitmaakte van een criminele organisatie die op een professionele en goed georganiseerde wijze handel voerde in cannabis met een zeer grote afzetmarkt.

Hij speelde hierin een zeer belangrijke rol. Hij had dagelijks grote hoeveelheden cash geld en drugs in bewaring en stond in rechtstreeks contact met de leidinggevendenden binnen de organisatie. Hij had duidelijk een belangrijke positie en genoot veel vertrouwen . Betrokkene vormt wel degelijk een actuele bedreiging voor de samenleving; hij handelde vanuit louter snel winstbejag en hield geen rekening met de nefaste gevolgen ...

Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat betrokkene, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad en dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan misdrijven die de fysieke integriteit en de veiligheid van de burgers aantasten, is het redelijk te stellen dat het gedrag van betrokkene een ernstig en actueel risico vormt voor de openbare orde "

1.

Er werden geen elementen opgenomen in de beslissing waartegen huidig beroep, op basis waarvan in alle redelijkheid kon besloten worden dat het gedrag van verzoeker een ernstig en actueel risico vormt voor de openbare veiligheid.

Om dit te beoordelen dient de gemachtigde rekening te houden met het gedrag dat verzoeker stelt op het moment van de beslissing ; hij dient immers het " actuele " risico voor de openbare veiligheid aan te tonen.

Zoals volgt uit de beslissing waartegen beroep, steunt de gemachtigde van de minister zich volledig op de strafbare feiten die verzoeker pleegde in de periode tussen 30/06/2016 en 30/11/2016 en waarvoor hij veel later definitief werd veroordeeld bij vonnis dd. 10/10/2019.

Het gaat hier in casu over een incriminatieperiode van 5 maanden tijdens het jaar 2016; zijnde 3 jaar en 3 maanden voorafgaand aan de beslissing waartegen beroep.

De gemachtigde steunde alleen op deze oude feiten om op basis daarvan te concluderen dat het gedrag van verzoeker een ernstig en actueel risico vormt voor de Openbare veiligheid.

Verzoeker heeft nochtans sedert geen strafbare feiten meer gepleegd omdat hij tot inzicht kwam en zich voorgenomen heeft om zich nooit meer te laten overhalen door mala fide personen om strafbare feiten te plegen.

De gemachtigde hield geen rekening met het gedrag van verzoeker in de periode vanaf einde 2016 tot aan de bestreden beslissing dd. 13/10/2020.

De gemachtigde heeft bij de beoordeling van het actueel risico voor de Openbare Veiligheid, geen rekening gehouden met alle relevante feitelijke gegevens van het dossier, en dit niettegenstaande hij kon weten dat verzoeker sedert einde 2016 geen strafbare feiten meer pleegde.

De bestreden beslissing dd. 13/10/2020 werd dan ook op onzorgvuldige wijze genomen.

De zorgvuldigheidsnorm legt de overheden immers op rekening te houden met alle relevante feitelijkeheden.”

2.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het eerste onderdeel van het enig middel van de verzoekende partij in de nota met opmerkingen:

“1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.³

Deze verplichting van uitdrukkelijke motivering waar de administratieve overheid toe gehouden is dient aan de bestemming van de beslissing toe te laten de redenen te kennen waarop deze gebaseerd is, zonder dat de overheid gehouden is de motieven van haar motieven uiteen te zetten.⁴

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Om draagkrachtig te zijn dient de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig te zijn. De motivering is volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing.⁵

Dit is wel degelijk de situatie in onderhavig geval zodat het middel wegens gebrek aan uitdrukkelijke motivering niet kan weerhouden worden.

Immers, de bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. Dit is in casu het geval. In de beslissing wordt immers uitdrukkelijk aangegeven dat de beslissing is gegrond op artikel 43 Vreemdelingenwet en het feit dat verzoeker een ernstig en actueel risico vormt voor de openbare orde.

De in het verzoekschrift geuite kritiek toont overigens aan dat zij de motieven kennen, zodat in casu het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Er wordt geen schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, noch van artikel 62 Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 43 Vreemdelingenwet dat bepaalt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren [2 ...]2:

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf; 2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.]1

Verzoeker oppert dat gezien de strafbare feiten in 2016 werden gepleegd en hij sindsdien geen inbreuken meer gepleegd heeft op de strafwetgeving.

In de eerste plaats kan verzoeker bezwaarlijk de actualiteit van het risico dat hij vormt voor de openbare orde weerleggen door een gebrek aan gepleegde inbreuken, nu hij na de strafbare feiten voornamelijk in de gevangenis en zijn land van herkomst is verbleven. Verzoeker heeft, in weerwil van een inreisverbod, opnieuw het Belgisch grondgebied betreden.

Verzoeker vormt wel degelijk een actuele bedreiging voor de samenleving. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze

handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten'. 'Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid [...]; ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt.⁶

Overwegende dat verzoeker een hoge functie bekleedde in het crimineel netwerk waar hij deel van uitmaakte heeft hij wel degelijk door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde geschaad en zich schuldig gemaakt aan misdrijven die de fysieke integriteit en de veiligheid van de burgers aantasten.

De gedragingen en handelingen van verzoeker waarvoor hij definitief veroordeeld werd tot drie jaar gevangenisstraf zijn dermate laakbaar en zijn handelingen getuigen van een niet te ontkennen verwerpelijke gedrag derwijze dat uit de ernst van de gepleegde feiten alleen al kan aangenomen worden dat hij ook naar de toekomst toe door zijn gedrag aanzien kan worden als een actueel en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde.

Verzoeker toont met zijn hypothetisch betoog het tegendeel niet aan, noch weet hij te overtuigen de ernst van zijn daden te hebben ingezien, niet te zullen recidiveren, zich bewust is van de gevolgen van zijn gedrag en aldus thans geen actueel gevaar meer voor de samenleving te vormen. Het actueel karakter van de bedreiging kan reeds voortvloeien uit de aard en de ernst van de gepleegde feiten.⁷ In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel of verwijderingsmaatregel te rechtvaardigen.⁸

Verwerende partij heeft terecht en in alle redelijkheid gesteld dat het gedrag van verzoeker een ernstig en actueel risico vormt voor de openbare orde.

3. Waar verzoeker verwijt dat er in weerwil van artikel 43 Vreemdelingenwet geen rekening werd gehouden met de banden die hij heeft of niet heeft met zijn land van herkomst wordt verwezen naar de bestreden beslissing. Bij de motivering van vermeld artikel staat verweerder dat verzoeker op 09.08.2017 zonder verzet verwijderd werd naar Marokko, zijn land van herkomst. Daar verzoeker zich op 05.11.2018 opnieuw in België heeft aangediend blijkt dat hij wel degelijk enige tijd in zijn land van herkomst heeft verbleven, en er nog sociale banden heeft.

Verder motiveert de bestreden beslissing over de minimale verblijfsduur op Belgisch grondgebied. Inzake deze duur benadrukt verweerder terecht de korte duur op het grondgebied, of verzoeker zich ervoor of erna nu in Nederland dan wel Marokko heeft opgehouden, verandert niets aan de korte duur op Belgisch grondgebied.

Daarenboven indien er al enige integratie op die korte duur zou zijn kan worden gesteld dat deze hier niet aan de orde is gezien het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België expliciet getuigt van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit kennelijk ook niet na te streven.

4. Verzoekende partij werpt een schending op van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, dient Uw Raad in de eerste plaats na te gaan of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen.⁹

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is.¹⁰ Verder wijst verwerende partij er op dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven.¹¹

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.¹² Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren.¹³

Voor wat deze beweerde schending betreft, stelt verwerende partij zich in eerste instantie de vraag naar het belang van het opwerpen van deze bepaling nu de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt.¹⁴ Op dit moment is het beweerde gezinsleven op geen enkele wijze in het gedrang.

Ondergeschikt en dit ten aanzien van een eerste toelating op het grondgebied van het Rijk, en niet bij het einde van het verblijf, heeft het EHRM gemeend dat er geen sprake kan zijn van een inmenging en dat er bijgevolg geen onderzoek nodig is op basis van de tweede paragraaf van het artikel 8 in die zin dat er geen nood is om na te gaan of verwerende partij een gewettigd doel nagestreefd werd en of deze maatregel evenredig was ten aanzien van dit doel.¹⁵

In dit geval acht het EHRM dat het desalniettemin gepast voorkomt om te onderzoeken of de overheid gehouden is tot een positieve verplichting tot het behoud of de ontwikkeling van het privé en/of gezinsleven.¹⁶

Aangaande deze toetsing met betrekking tot het bestaan of ontbreken van deze positieve verplichting, heeft het Europees Hof geoordeeld dat :¹⁷ :

«(...) de Staat moet een juist evenwicht vinden tussen de concurrerende belangen van het individu en de gemeenschap als geheel. In beide gevallen geniet de staat echter een zekere beoordelingsmarge. Bovendien legt artikel 8 geen algemene verplichting op aan een staat om de keuze van immigranten voor hun land van verblijf te respecteren en om gezinshereniging toe te staan op het grondgebied van dat land. (...) De factoren waarmee in dit verband rekening moet worden gehouden, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk is verstoord, de mate waarin de betrokken personen banden met de betrokken verdragsluitende staat hebben, of er sprake is van onoverkomelijke hindernissen voor het gezin dat in het land van herkomst van een of meer van de betrokken personen woont en of er elementen zijn van controle van de immigratie (bijvoorbeeld precedents voor schendingen van immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die voor uitsluiting doorwegen (Solomon tegen Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). Een ander belangrijk punt is of het gezinsleven in kwestie ontwikkeld werd in een periode waarin de betrokken personen wisten dat de situatie met betrekking tot de immigratieregels van een van hen zodanig was dat het duidelijk was dat het behoud van dit gezinsleven in het gastland van meet af aan precair zou zijn. Het Hof heeft eerder geoordeeld dat, wanneer dit het geval is, alleen in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de verwijdering van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 vormt.¹⁸

Immers het dient vastgesteld te worden dat verzoekende partij zich illegaal heeft gevestigd op het Belgisch grondgebied, dit wegens het geldend inreisverbod tot minstens 09.08.2020. Zij kon dan ook niet onwetend zijn over het feit dat het ontwikkelen van een privé/gezinsleven op het Belgisch grondgebied een precair karakter bezat. De beperkte tijd op Belgisch grondgebied heeft verzoeker daarbij nog grotendeels in de gevangenis doorgebracht.

Bovendien merkt verzoekende partij geen enkele onoverkomelijke hindernis op om het voorgehouden privé –of gezinsleven verder te zetten in het land van herkomst dan wel Nederland of elders.

Omwille van deze verschillende redenen is er bijgevolg vast te stellen dat de overheid geen enkele positieve verplichting had ten aanzien van verzoekende partij om te verblijven in het Rijk.

Er kan geen schending van artikel 8 EVRM weerhouden.

5. Verzoeker verwijt verwerende partij kennelijk onredelijk gehandeld te hebben in het nemen van de bestreden beslissing. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is.¹⁹

Uw Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen.²⁰ De aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel kan bezwaarlijk weerhouden gelet op het voorgaande.

6. Wat betreft de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, dit beginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding.²¹ Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij

het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In deze omstandigheden en gelet op hetgeen voorafgaat, dat uit de feiten blijkt dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde heeft geschaad en dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan misdrijven die de fysieke integriteit en de veiligheid van de burgers aantasten, is het redelijk te stellen dat het gedrag van betrokkene een ernstig en actueel risico vormt voor de openbare orde, kan men verwerende partij niet serieus een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel verwijten.

7. Het beroep is ongegrond.”

2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij stelt in het eerste onderdeel van haar enig middel dat in de bestreden beslissing geen elementen werden opgenomen op basis waarvan in alle redelijkheid kon worden besloten dat haar gedrag een ernstig en actueel risico vormt voor de openbare veiligheid. Volgens de verzoekende partij steunt de gemachtigde zich volledig op de strafbare feiten die de verzoekende partij pleegde in de periode tussen 30 juni 2016 en 30 november 2016 en waarvoor zij veel later definitief werd veroordeeld bij vonnis van 10 oktober 2019. De verzoekende partij stelt dat het hier over een incriminatieperiode van 5 maanden tijdens het jaar 2016 gaat, en met andere woorden 3 jaar en 3 maanden voorafgaand aan de bestreden beslissing. De gemachtigde steunde zich volgens de verzoekende partij alleen op deze oude feiten om op basis daarvan te concluderen dat haar gedrag een ernstig en actueel risico vormt voor de openbare veiligheid. De verzoekende partij stelt dat zij nochtans sindsdien geen strafbare feiten meer gepleegd heeft omdat zij tot inzicht kwam en zich voorgenomen heeft om zich nooit meer te laten overhalen door malafide personen om strafbare feiten te plegen. De gemachtigde hield volgens de verzoekende partij geen rekening met haar gedrag in de periode vanaf einde 2016 tot aan de bestreden beslissing van 13 oktober 2020. De gemachtigde heeft bij de beoordeling van het actueel risico voor de openbare veiligheid, volgens de verzoekende partij dan ook geen rekening gehouden met alle relevante feitelijke gegevens van het dossier, en dit niettegenstaande hij kon weten dat de verzoekende partij sedert einde 2016 geen strafbare feiten meer pleegde.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 43 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat de bestreden beslissing werd genomen om redenen van openbare orde of nationale veiligheid omdat het persoonlijk gedrag van betrokkene erop wijst dat zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1.

De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

(...)

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Artikel 45, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet voorziet in dit verband het volgende:

"§ 1.

De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2.

De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen."

De verwerende partij is in de mogelijkheid overeenkomstig artikel 43 van de Vreemdelingenwet het verblijfsrecht te weigeren om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid, waarbij deze uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling, en waarbij dit gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving moet vormen.

De verwerende partij motiveert volgens de verzoekende partij niet waarom haar gedrag een ernstig en actueel risico voor de openbare veiligheid zou vormen. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij zich volledig op de strafbare feiten baseert die de verzoekende partij pleegde in de periode tussen 30 juni 2016 en 30 november 2016. Zij stelt dat zij sindsdien geen strafbare feiten meer gepleegd heeft. Volgens de verzoekende partij hield de verwerende partij dus geen rekening met haar gedrag in de periode vanaf einde 2016 tot aan de bestreden beslissing.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het gevaar voor de openbare orde afleidt uit het feit dat de verzoekende partij op 10 oktober 2019 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar wegens drugsfeiten. De verwerende partij leidt het actueel karakter van de dreiging voor de samenleving af uit het feit dat de verzoekende partij bij de feiten waarvoor zij werd veroordeeld handelde vanuit louter snel winstbejag en geen rekening hield met de nefaste gevolgen van drugshandel en drugsgebruik voor de samenleving en de individuele gebruikers. Bovendien creëren dergelijke feiten volgens de verwerende partij maatschappelijke overlast en zorgen ze voor een onveiligheidsgevoel in de samenleving. De illegale geldstromen die via dergelijke handel worden gegenereerd zijn volgens de verwerende partij ook nefast voor de legale economie. De verwerende partij geeft verder in op de georganiseerde drugshandel als vorm van criminaliteit in het algemeen.

De verwerende partij concludeert haar hele argumentatie op grond waarvan zij motiveert dat het gedrag van de verzoekende partij een gevaar voor de openbare orde zou uitmaken door het volgende te stellen:

"Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat betrokkene, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad en dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan misdrijven die de fysieke integriteit en de veiligheid van de burgers aantasten, is het redelijk te stellen dat het gedrag van betrokkene een ernstig en actueel risico vormt voor de openbare orde"

Uit deze motivering blijkt dan ook duidelijk dat de verwerende partij uit het loutere feit dat de verzoekende partij de openbare orde in het verleden heeft geschaad en zich in het verleden heeft

schuldig gemaakt aan misdrijven die de fysieke integriteit en de veiligheid van de burgers aantasten, afleidt dat het gedrag van de verzoekende partij een ernstig en actueel risico vormt voor de openbare orde. Deze vaststellingen zijn allemaal gebaseerd op de ene veroordeling van de verzoekende partij bij vonnis van 10 oktober 2019. Daaruit blijkt dan ook dat de verwerende partij zich louter baseert op deze veroordeling en de aard van de feiten waarvoor zij werd veroordeeld om te besluiten dat het gedrag van de verzoekende partij een ernstig en actueel risico vormt voor de openbare orde.

Wat het gebruik van verdovende middelen betreft, heeft het Hof van Justitie al meerdere malen gesteld dat een lidstaat, in het kader van de handhaving van de openbare orde, zulk gebruik als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van vreemdelingen die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn. Gelet op deze rechtspraak concludeert het Hof van Justitie dat georganiseerde drugshandel a fortiori onder het begrip 'openbare orde' valt (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 54).

Daarnaast heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat georganiseerde drugshandel ook onder het begrip 'nationale veiligheid' kan vallen, daar het een diffuse vorm van criminaliteit is, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. In die zin wordt, gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit, in punt 1 van de considerans 1 van het kaderbesluit 2004/757/JBZ overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Het Hof van Justitie heeft na zijn vaststelling dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid, verklaard dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt.46-47). Als gevolg van deze overwegingen, besluit het Hof van Justitie derhalve dat de *"de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid' valt"* (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 56).

Uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordeling hebben geleid, kan het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die maatregelen noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen. Het Hof van Justitie verduidelijkt hierbij dat de bewoordingen van lid 2 van artikel 3 van de richtlijn 2004/38/EG – volgens hetwelk *"het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen motivering vormt van deze maatregelen"* – aldus moeten worden opgevat dat zij van de nationale autoriteiten een specifieke beoordeling vereisen vanuit een oogpunt van de belangen, verbonden met de handhaving van de openbare orde, welke beoordeling niet noodzakelijkerwijze samenvalt met de beoordeling die ten grondslag lag aan de strafrechtelijke veroordeling. Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, het bestaan blijkt van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in het algemeen de vaststelling van een bedreiging van die aard weliswaar inhoudt dat bij de betrokkene een neiging bestaat om dit gedrag in de toekomst te handhaven, doch dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde. Hierbij komt het wel aan de nationale autoriteiten toe om in elk afzonderlijk geval daarover te oordelen, gelet op de bijzondere rechtspositie van de onder het gemeenschapsrecht vallende personen en op het fundamentele karakter van het beginsel van het vrij verkeer van personen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28).

Zoals de verzoekende partij terecht stelt, blijkt nergens uit de bestreden beslissing dat verweerder zou voorhouden dat er *in casu* een neiging bestaat om het strafrechtelijk gedrag in de toekomst te handhaven. Er worden geen elementen aangereikt die erop wijzen dat er in hoofde van de verzoekende partij sprake zou zijn van een risico op recidive. Zoals hierboven uiteengezet, is het evenwel tevens mogelijk dat de voorliggende bedreiging van die aard is, dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde. Hierbij komt het wel aan de nationale autoriteiten toe om daarover in elk afzonderlijk geval concreet te oordelen.

Kernvraag *in casu* is de vraag of de verwerende partij voldoende concreet heeft aangetoond dat de strafrechtelijke gedraging van de verzoekende partij van die aard is, dat deze enkele gedraging reeds voldoet aan de voorwaarden van een actuele bedreiging voor de openbare orde én dat aan deze beoordeling op heden – zijnde vier jaar na de feiten – nog steeds kan worden vastgehouden.

De verwerende partij baseert zich op de veroordeling van de verzoekende partij door de correctionele rechtbank van Antwerpen bij vonnis van 10 oktober 2019 tot drie jaar gevangenisstraf voor drugsfeiten, en algemene theoretische overwegingen van het Hof van Justitie, uit voormeld arrest Tsakouridis, aangaande de gevaren en verwoestende gevolgen van de georganiseerde drugscriminaliteit.

Zonder de door de verzoekende partij gepleegde strafrechtelijke feiten en de gevaren van georganiseerde drugshandel te minimaliseren, dient de Raad vast te stellen dat voormelde overwegingen niet (langer) beantwoorden aan de vereisten van het door het Hof van Justitie opgelegde concrete en individuele onderzoek. De verwerende partij citeert slechts selectief uit het voormelde arrest Tsakouridis. Volgend op de algemene beschouwingen omtrent de gevaren van de georganiseerde drugshandel, benadrukt het Hof van Justitie immers ook dat het gedrag van de betrokkene een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van de betrokken lidstaat moet vormen, dat eerdere strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden vormen voor om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen, en dat motiveringen die losstaan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen niet mogen worden aangevoerd. Eveneens benadrukt het Hof van Justitie dat maatregelen moeten worden gebaseerd op een individueel onderzoek van het voorliggende geval, waarbij het uitzonderlijk karakter van de dreiging van de aantasting van de openbare veiligheid wegens het persoonlijke gedrag van de betrokkene kan worden afgemeten aan de hand van de opgelegde en de ten uitvoer gelegde straffen, de mate van betrokkenheid bij de criminele activiteiten, de omvang van de schade en eventueel het recidivegevaar. Ook in gevallen van georganiseerde drugshandel is derhalve een individueel onderzoek naar het persoonlijk gedrag van de betrokkene vereist. Verweerder kan uit de overwegingen van het arrest Tsakouridis aldus geen argumenten putten om – zonder geactualiseerd en individueel onderzoek – een standpunt in te nemen, dat er in wezen op neerkomt dat eenieder die ooit betrokken is geweest in de georganiseerde drughandel ipso facto en ad infinitum dient te worden beschouwd als een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

De beschrijving van de gepleegde feiten, gevolgd door algemene beschouwingen over de georganiseerde drugshandel, volstaan niet om aan te tonen dat er op het moment van de bestreden beslissing in hoofde van de verzoekende partij nog steeds een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving voorhanden was. Zoals hierboven reeds uiteengezet, stelt de vaststelling dat er sprake is van georganiseerde drugshandel de nationale autoriteiten het bestuur niet vrij van een individueel onderzoek naar het voorliggende geval en het persoonlijk gedrag van de betrokkene. De algemene theoretische beschouwingen schetsen verder slechts een algemeen beeld van de problematiek van de georganiseerde drugshandel en vormen zodoende veeleer een motivering losstaand van het concrete geval. De verwerende partij blijft in gebreke een concrete brug te maken tussen de persoonlijke gedragingen van de verzoekende partij en de algemene beschouwingen aangaande de georganiseerde drugshandel. De motivering in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij dagelijks grote hoeveelheden cash geld en drugs in bewaring had, in rechtstreeks contact stond met de leidinggevenden binnen de organisatie, en duidelijk een belangrijke positie had en veel vertrouwen genoot, volstaan in dit opzicht niet. Er wordt nergens geconcretiseerd in welke mate de persoonlijke gedragingen van de verzoekende partij een zodanig karakter vertonen dat dit enkele feit, vier jaar na de feiten, nog steeds volstaat om te oordelen dat zij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt. De Raad benadrukt in deze nogmaals dat het Hof van Justitie reeds meermaals heeft aangegeven dat een individueel onderzoek van het persoonlijk gedrag van de betrokkene is vereist en dat de bedreiging moet bestaan op het ogenblik dat de beperkende maatregel door de nationale autoriteiten wordt genomen. Hierbij moet rekening kunnen worden gehouden met eventuele feiten die ertoe leiden dat de actuele bedreiging die het gedrag van de betrokkene voor de openbare orde vormde, verdwijnt of sterk vermindert (zie o.m. HvJ 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, Orfanopoulos en Oliveri, HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis en HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I.). De verzoekende partij heeft hierbij in haar verzoekschrift aangegeven dat zij zich de voorbije jaren niet meer schuldig heeft gemaakt aan feiten. De Raad vindt hierover noch in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier elementen terug waaruit het tegendeel zou blijken.

Zo blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij op 29 november 2016 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst en werd opgesloten in de gevangenis van Antwerpen. Op 14 juli 2017 werd beslist tot niet handhaving van de voorlopige hechtenis met betaling van een borg. Die dag werd de verzoekende partij administratief aangehouden en overgebracht naar een gesloten centrum met het oog op haar repatriëring naar Marokko. Op 9 augustus 2017 werd de verzoekende

partij gerepatrieerd naar Marokko. Blijkens een document van de stad Antwerpen is de verzoekende partij op 1 september 2017 België terug in gereisd. Op 1 oktober 2019 werd de verzoekende partij veroordeeld door de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen tot een hoofdgevangenisstraf van 3 jaar. Op 7 februari 2020 werd zij opgesloten in de gevangenis van Antwerpen. De einde termijn was voorzien op 1 maart 2020. Op 7 februari 2020 wordt aan de Dienst Vreemdelingenzaken meegedeeld dat de verzoekende partij strafonderbreking heeft gekregen en dat ze haar niet meer in de gevangenis gaan zien.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij in de nota voorhoudt is het niet zo dat de verzoekende partij de hele tijd in de gevangenis heeft doorgebracht of in Marokko. Vanaf 2017 was zij vrij op borg en ze werd nog heel kort opgesloten in 2020. Er zijn geen gegevens voorhanden om te concluderen dat zij zich na de feiten van 2016 nog bezig gehouden heeft met strafbare feiten gelinkt aan de handel in verdovende middelen. In haar vonnis hield de rechtbank van eerste aanleg overigens ook rekening met het gunstig strafrechtelijk verleden en oordeelde dat er een uitstel van de tenuitvoerlegging van de volledige geldboete kan worden toegekend waarbij ze met het oog op een maximaal preventieve werking in een proefperiode van 3 jaar voorziet.

De Raad concludeert dat de door de verwerende partij gehanteerde motivering in wezen getuigt van een beoordeling dat elke aanraking met de georganiseerde drugshandel *ipso facto* en tot in het oneindige gelijkstaat met een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde. In zoverre de verwerende partij van oordeel zou zijn dat de zaak van de verzoekende partij zich kenmerkt door zodanig zwaarwichtige elementen die toelaten vast te stellen dat de vereiste bedreiging nog steeds voorhanden is, vier jaar na de feiten, kan de Raad enkel vaststellen dat een gedegen motivering daarover in de bestreden beslissing ontbreekt. De veralgemeende motivering – waarin geen bijzonderheden worden aangehaald ter ondersteuning van de persisterende dreiging en waar geen ruimte wordt gelaten voor eventuele ontwikkelingen sedert de feiten – beantwoordt niet aan de vereisten van een specifiek en individueel onderzoek, zoals verduidelijkt door het Hof van Justitie.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter niet dat de verzoekende partij zich op heden niet normenconform zou gedragen.

De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen met het hernemen van haar motieven zoals uiteengezet in de bestreden beslissing.

De verzoekende partij maakt met haar betoog dan ook aannemelijk dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft gemotiveerd waarom zij van oordeel is dat het gedrag van de verzoekende partij een ernstig en actueel risico vormt voor de openbare orde. De verzoekende partij maakt ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 oktober 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU